

Je naším stálým názorom, že ani za laciné vstupné není třeba obehnané melodie uvádět tak demonstrativně k platnosti, jako se děje v článku Poetizmus v č. 2. Autor, který zřejmě vládne lépe perem než logikou, cítí odkudsi mrtvolný zápach, který jej vydražďuje ke křečovitému nesouvislému kašli na moderní směry, a v této strnulé nenávistné póze nenalézá kadavru, nýbrž „barbary“, kteří „vtrhují poliatu parfumom Houbigant, na uších s rádiotelegrafickým slúchadlom, miešajú v baroch Moulin Rouge farebné cocktaily, žuvajú ragout a snívajú o bruselských čípkách ženských nohavíc“. Kterak by ne: Houbigant a rádio, jak zločinné a kubofuturistické vášně! Nebo: „Znamená to, že poetizmus nielenže neodstránil rozumovost, ale táto hrá pri ňom úlohu dominantnú.“ Rozumovost: hle, ani autor nemá v ní zalíbení, přestože žvýká ragout tu a tam se mihnúvších tezí a míchá cocktail nejhrubších útoků a inferiorního pisatelského žargonu. Přesto vše se patrně autor nezabývá pronásledujícího mrtvolného pachu a i rádiová naslouchátka všech světových značek budou rozměrů příliš nepatrných pro jeho neobyčejně vyvinuté uši. — Rozumné jsou politické články. Verše: Weiskopf, Hora.

(Pásmo 1, č. 10, duben 1925)

(Nákladom V. Petra v Bubenči. Cena Kč 14.—) O organickom básnickom vývoji sa u Seiferta hovoriť nedá. Ako mohol dospieť od Města v slzách ku poézii Na vlnách TSF? Je to vývoj neobyčajne rušný, plný zvrátov. Menili sa tu pri každej etape obsahy i formy tak kontrastne, ako je to možné naozaj len u básnika nezodpovednej psychy, nekorigovaného dôvodmi a korelátom ideovým. Jedno je len charakteristické: Seifertove zážitky boli dosiaľ z dynamickejšej oblasti života stupňovaného, zintenzívneného: revolúcia, exotika, more, bary. So všetkými ich fenoménmi a prívlastkami. Tam, „kde to kypí, víří a unáší“, tam bol Seifert doma. To by bol spojovací element jeho vývojových etáp, daný vyspelosťou vnímavých zmyslov a vkusom. Na vlnách TSF je druhý dokument poetistickej poézie u nás. Zážitky básnika sú z vypätej sféry zmyslovej, je to len a len lyrika, bo svet je chápaný zmyslami, a báseň, to je rukopis tohoto sveta. — Domnievam sa, že knihou Nezvalovou a Seifertovou v Čechách nie len po prvý raz bol traktovaný poetizmus, ale že nimi aj vyvrcholil. Lebo viacej by sotva niekto zniesol čítať túto jednotvárnú, limonádovo nudnú poéziu. Raz hej, ale viacej nie. Sladké sa chytro preje. A potom: nie je tu nič, čo by ti ponechalo v duši trvalý dojem, lebo tu niet myšlienkového obsahu, ktorý by tieto fyziologické senzácie stmeloval v konštruktívny celok. — Poesie légère — tak sa dá označiť Seifertova mondénna poézia. Tu